

κορ. ἔνθ' ἄν.: Δὲ σ' ἀντιβαδιάσαμε, μωρή! Βούρβουρ.
|| Ποίημ.

Μήτε νὰ τρέχη 'ς τὴν ἀντὴ μὲ γλήγορα ποδάρια
ποσῶς τὴν ἀντιβάδιαζαν οἱ σκῖνοι, τὰ πριναρία

ΓΜαρκορ. ἔνθ' ἄν. 4) Ἀπαντῶ ἐμμέτρως διὰ διστίχου
εἰς ἄλλο δίστιχον ἀπευθυνόμενον πρὸς με, μεταξὺ χορευόν-
των κατὰ τὰς πανηγύρεις Χίος. Συνών. ἀνταμείβω 3.

5) Ἀπαντῶ εἰς εἰρωνείαν, εἰς πείραγμα Χίος. 6) Κα-
θόλου, πειράζω, ἐνοχλῶ Χίος (Ἀμάδ.): Μὴ μ' ἀντιβαδιάζης.

ἀντιβάδισμα τό, Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιβαδιάζω.

Κατὰ πληθ., τὰ διαμειβόμενα μεταξὺ χορευτῶν δίστιχα
κατὰ τὰς πανηγύρεις τῶν χωρίων.

ἀντιβαδιστής ὁ, Κέρκ. — Λεξ. Περίδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιβαδιάζω.

Ὁ ἀμιλλώμενος πρὸς τινα, ἀνταγωνιστής, ἀντίπαλος.

ἀντιβαίνω Πόντ.

Τὸ ἀρχ. ἀντιβαίνω.

Διαβαίνω, ὑπερβαίνω: Ἄσμ.

*Ε Ζύγανα, ἔ Ζύγανα, ἐσὺ ψηλὸν ραδόπον,

ἐρχομαι κι ἀντιβαίνω σε μὲ τὸ πικρὸν καρδόπον

(ραδόπον = ράχης, βουνόν, καρδόπον = καρδία, καρδούλλα).

ἀντιβάλλω Καπ. (Ἀνακ. Ποτάμ. Σινασσ.) Κέρκ.
(Ἀργυράδ.) Νίσυρ. Πόντ. (Κερασ.) ἀδιβάλλω Θήρ. ἀδι-
βάνω Ἰθάκ. ἀντιβάω Πόντ. (Κολων.) ἀδιβάω Κεφαλλ.
Ἰθάκ. ἀδιβάω Κεφαλλ. ἀντιβάλλω Βάρν. ἀντ'βάλλου
Θράκ. (Αἰν.)

Τὸ ἀρχ. ἀντιβάλλω.

1) Παρεμβάλλω πράγματα, γίνομαι αἷτιος ἔριδος
μεταξὺ ἄλλων, διαβάλλω Πόντ. (Κερασ. Κολων.) 2)
Ἐναντιοῦμαι, καταφέρομαι κατὰ τινος Νίσυρ. Πόντ.
(Κολων.) 3) Ὡθῶ Κεφαλλ.: Τὸν ἀδιβάξε κ' ἔπεισε. 4)
Πιέζω Ἰθάκ. Κεφαλλ.: Ἀδιβάνω γὰρ νὰ στιβάξω τὰ σκουτιὰ
Ἰθάκ. 5) Ἀναφέρω, μνημονεύω Βάρν. Θήρ. Θράκ.
(Αἰν.) Καπ. (Ἀνακ. Ποτάμ. Σινασσ.) Κέρκ. (Ἀργυράδ.):
Ἄσμ.

*Αἰ μου Γεώργι, ἄγιε, μέγα καὶ καβαλλάρι,

'ς τὴ Δέσποι καὶ 'ς τὴ δύναμι ἔχω νὰ σ' ἀδιβάλλω,
ποῦ σκότωσες τὸ λέοντα, τὸ δράκω τὸ μεγάλο

Θήρ.

*Αἰο μ', ἄγιο μ', αἰ-Γεώργι μου, χρυσέ μου καβαλλάρι,
ἔχω μὲ χάρι νὰ σοῦ πῶ, θέλω νὰ σ' ἀντιβάλλω

Καπ. (Σινασσ.)

*Αδύνατο κι ἀχάριτο θέλω νὰ τ' ἀντιβάλλω

γὰρ τὸ θεριὸ ποῦ σκότωσες, τὸ δράκοντα μεγάλο

*Αργυράδ. Διὰ τὴν σημασίαν πβ. τὸ παρὰ τῷ Λουκ. Εὐαγγ.
24, 17 «τίνες οἱ λόγοι οὗτοι, οὓς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλή-
λους περιπατοῦντες;» Ἰδ. Κορ. Ἀτ. 2, 50 κέξ. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. ἀναθιβάλλω Β 1.

ἀντιβαρίδι τό, Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντὶ καὶ τοῦ οὐσ. βαρίδι.

Τὸ βάρος τὸ ἀναρτώμενον εἰς τοὺς στήμονας ἐπὶ τοῦ
ὕφαντικοῦ ἱστοῦ διὰ νὰ παραμένουν οὗτοι τεταμένοι.
Συνών. βαρίδι.

ἀντίβαρο τό, Ἀθῆν. κ. ἀ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντὶ καὶ τοῦ οὐσ. βάρος.

1) Τὸ ἀντίροπον βάρος τῶν ἄνω καὶ κάτω συρομένων
λαμπτήρων διὰ νὰ ἰσορροποῦν εἰς τὸ ἐκάστοτε ἀναγ-
καῖον ὕψος. 2) Καθόλου, πᾶν βάρος ὡς ἐξάρτημα

μηχανῆς πρὸς ἀντιρρόπην κατὰ τὴν λειτουργίαν αὐτῆς,
οἷον τῆς χρυσωτικῆς μηχανῆς τῶν βιβλιοδετῶν.

ἀντιβαρῶ ΔΣολωμ. 200

Ἐκ τῆς προθ. ἀντὶ καὶ τοῦ ρ. βαρῶ.

Πλήττω ἰσχυρῶς: Ποίημ.

*Κεῖός ὁ ταῦρος ποῦ ποιμένες, | νύμφες τοῦ 'χανε καμάρι,
μὲ τὰ κέρατα ἀντιβάρεῖ | εἰς τὰ δέντρα δυνατὰ.

ἀντιβασταγὸς ὁ, ἀμάρτ. ἀδιβασταὸς Κεφαλλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντὶ καὶ τοῦ οὐσ. βασταγός.

Τοιχίον βαστάζον, συγκρατοῦν τὴν κατολισθήσιν τοῦ
ἐδάφους, ἀνάλημμα, ἀντηρίς. Συνών. πεζούλλα.

ἀντιβαστῶ Πελοπ. (Λακων.) ἀδιβαστῶ Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀντιβαστάζω.

1) Ἀνέχω τι, ὑποβαστάζω βάρος πρὸς ἰσορρόπην,
ἀντερείδω ἔνθ' ἄν.: Ἀδιβαστῶ τὸ 'μυγόμε γὰρ νὰ φορτώσῃ
τὸ ἄλλο 'μυγόμε Κύθηρ. Πβ. Εὐσταθ. Ἰλ. 1933, 37 «οἱ ἀντι-
βαστάζοντες τι καὶ ἀντερείδουσι». Συνών. ἀναβαστῶ Α 1,
βοηθῶ. 2) Καθόλου, ὑποβαστάζω, ὑποβοηθῶ ἔνθ' ἄν.:
Βάζω τὸν ὁμὸ μου κι ἀντιβαστάω Λακων. Βάνουμε ἀδιση-
κώματα ν' ἀδιβαστάζουμε τὴν ἐλαϊὰ Κύθηρ. 3) Ὑπομένω
βαστάζων, βαστάζω καρτερικῶς ἢ ἐπὶ πλέον Πελοπ.
(Λακων.): Μωρὲ ἀντιβάστα! Ὁ γάδαρος ἀντιβαστᾷ καὶ τὸ
δικό μου φόρτωμα (δηλ. πλὴν τοῦ ἤδη βασταζομένου).

ἀντιβάτης ὁ, Εὐβ. (Κάρυστ.) Σύμ. Χίος ἀδιβάτης
Μέγαρ. ἀντιάτης Κύπρ. (Καρπασ.) ἀγκιβάτα Τσακων.
ἀντιπάτης Κάλυμν. Κάρπ. Πελοπ. (Μάν.) ἀδιπάτης Μακεδ.
(Χαλκιδ.) ἀτ'πάτης Λήμν.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀντιβάτης. Ὁ τύπος ἀντιπάτης
διὰ παρετυμ. πρὸς τὸ πατῶ ἢ ἀντιπατῶ.

1) Τὸ ζύγωθρον τῆς θύρας, μοχλὸς διήκων ἀπὸ τῆς
μιας παραστάδος εἰς τὴν ἄλλην, δι' οὗ κλείεται ἀσφαλῶς
ἡ θύρα Κάλυμν. Κάρπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σχολ.
Ἀριστοφ. Σφήκ. 201 «ἐμβαλεῖν παρακελεύεται καὶ τὴν
δοκόν, τουτέστι τὸν ἀντιβάτην πρὸς τὴν θύραν». Συνών.
μάνταλος. 2) Κοντὸς διχαλωτὸς εἰς τὸ ἐν ἄκρον
χρησιμοποιούμενος κατὰ τὴν φόρτωσιν τῶν ὑποζυγίων
πρὸς ἀντέρεισιν καὶ ὑποστήριξιν τοῦ φορτίου τῆς μίας
πλευρᾶς μέχρι φορτώσεως τοῦ φορτίου τῆς ἐτέρας Εὐβ.
(Κάρυστ.) Κύπρ. Συνών. φορτωτῆρα. 3) Ὁ κοντὸς
τοῦ σαρώθρου Κύπρ. (Καρπασ.): Ἐσπασεν ὁ ἀντιάτης τῆς
σαρκᾶς μου (σαρκᾶ = σαρκᾶ = σάρωθρον). 4) Μοχλὸς τις
ὡς ἐξάρτημα τοῦ μυλῶνος Λήμν. Κάρπ. 5) Μοχλὸς
διὰ τοῦ ὁποίου στρέφεται τὸ ἀντίον (εἴτε τὸ πρόσθιον εἴτε
τὸ ὀπίσθιον) τοῦ ὕφαντικοῦ ἱστοῦ Κάρπ. Λήμν. Μακεδ.
(Χαλκιδ.) 6) Στυλὸς ἐμπτηγνυόμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους
σταθερῶς πρὸς ὑποστήριξιν τῆς περὶ αὐτὸν στηνομένης
θημωνιάς τῶν σιτηρῶν Μέγαρ.: Παροιμ. φρ. Χαρά 'ς τὴν
τῇ θεμωνιά ποῦ 'χει τὸ ἀντιβάτες (οἱ ἀντιβάτες χαρακτη-
ρίζουν τὴν μεγάλην θημωνιάν). β) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώ-
που, προστάτης, στήριγμα Πελοπ. (Μάν.): Ἄσμ.

Γιὰ ἄκου το, Μῆτρο, ἀφέντη μου, | μωρὲ ἀσίκινο κορμί,

πάτη μου κι ἀντιπάτη μου, | ὦχου, δὲ σοῦ 'βγαίνε κἀνείς!

(μοιρολ.) 7) Ὁ ἀντιβαίνων, ὁ ἐναντιούμενος, ἐχθρός,
ἀντίπαλος Κάρπ. Σύμ. Τσακων. Χίος: Εἶναι ὅλον τὸ κακὸν
ἀπὸ τὸν δεῖνα, γιὰτὶ εἶναι ὁ μοναδικὸς ἀντιβάτης μου Χίος
Εἶναι κι αὐτὸς ἀντιβάτης μου αὐτόθι. Ἐθελῆκα νὰ παν-
τρέφω τὰ σάτη μι τζ' ὁ δεῖνα ἐμπαίτζε ἀγκιβάτα τζαὶ δὲν
ἀφῆτζε νὰ ναιθῇ ὁ γάμος (ἠθέλησα νὰ ὑπανδρεύσω τὴν θυγα-
τέρα μου καὶ ὁ δεῖνα ἐμπῆκε ἀντιβάτης καὶ δὲν ἀφῆσε
νὰ γίνη ὁ γάμος) Τσακων. Ἐθελῆκα νὰ ἀγοράσω νία χούρα
τζ' ἐμπαίτζε ὁ δεῖνα ἀγκιβάτα (ἠθέλησα νὰ ἀγοράσω ἕνα